

အလှပဆုံး
လေးရာငါးရာ

ဝတ္ထုတို့စုစည်းမှု

ဆွေကြည်အေး
နန်းရွှေလီကြိုင်
သျှီ (အင်ကြင်း)
ဝါဝါထင်လင်း

နှင်း . . . ဒဏ္ဍာရီ

အထင်လွဲခံရသူချင်းအတူတူ
သူတို့ ယောက်ျားတွေကျ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။
ပြီးလို့ ရွှင်လို့ ။
အိမ်ထောင်ရေးကလည်း သာယာလို့ ။
မိန်းမသားတွေကျ ပိုပြီး အထိနာတယ်ထင်တာပဲ။
အဲဒီအမျိုးသမီးသာ အယူခံရှုံးရင်
ခဲနှင့်ပေါက်ပြီး အသတ်ခံရမှာ ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးက
အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခါတည်းပဲ သေရမှာ ။
ဒီမှာ ကျ . . . ခဲနှင့်အပေါက်ခံရတာမဟုတ်ပေမယ့်
ကိုယ့်မှာ လည်း အကျိုးမရှိ
သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုးယုတ်တဲ့
စကားကို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရမ်းသန်းပြီး
မတရားပြောကြတဲ့ အတွက် လူမသေပေမယ့်
နာမည်နှင့်စိတ်ဓာတ် သေဆုံးရတာပေါ့ကွယ်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အဖ ဦးကြည်မောင်၊ အမိ ဒေါ်အေးမြင့်တို့ မှ ၁၉၅၀ ခုနှစ်၌ မန္တလေးမြို့၊ (၃၁)လမ်းတွင် မွေး ဖွားခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့၊ စိန့်ဂျိုးဇက် ကွန်ဗင့်(ယခု အ.ထ.က-၈)၊ တောင်ငူ စိန့်ဂျိုးဇက်ကွန်ဗင့်(ယခု တောင်ငူ ပညာရေးကောလိပ်)နှင့် မန္တလေးမြို့၊ အ.ထ.က (၁၁)တို့ တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် အခြေခံပညာ အထက်တန်းစာ မေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္က သိုလ်မှ M.B, B.S ဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၉၊ ၁၉၇၁-၇၂၊ ၁၉၇၃-၇၄ ခုနှစ်များက ‘အေးမာ’ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ကဗျာများ ၊ ဝတ္ထုတိုများ ရေး သားခဲ့သည်။ ၁၉၇၃-၇၄ ခုနှစ်ထုတ် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် “သူတို့လို အတွဲလေးများ ” ဝတ္ထုတိုကို စတင်ဖော်ပြခြင်းခံရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံဆရာဝန်အသင်း ရွှေရတု အထိမ်းအမှတ်မဂ္ဂဇင်း။ (ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၀ ခုနှစ်) တွင် ‘နှင်းနုအေး’ ကလောင်အမည်ဖြင့် “ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ” စာမူဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ‘အာရောပျံ’ ကျန်းမာရေးမဂ္ဂဇင်း တွင် ‘နှင်းနုအေး’အမည်ဖြင့် “မီးတိုင်ငယ်ငယ်” စာမူကို ၂၀၀၁ ခုနှစ် မေလမှ စတင်ရေးသားခဲ့ သည်။ ‘ဆွေကြည်အေး’ ကလောင်အမည်ကို ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် အာရောပျံမဂ္ဂဇင်းတွင် “ရွာပါလေ

တော့ အို မိုးရယ်”ဝတ္ထုဖြင့် စတင်ရေးသားခဲ့ရာ အာရောပျံ့မဂ္ဂဇင်း၊ သာ စည် နှစ်တစ်ရာ ပြည့်မဂ္ဂဇင်း၊ မေတ္တာစမ်းရေမဂ္ဂဇင်း၊ ဝယ်သူစိတ်ကြိုက်ဂျာနယ်၊ မြန်နွာမဂ္ဂဇင်း၊ စရဏမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေ လင်းခေးမဂ္ဂဇင်း(၂၀၀၉) ၊ လင်းခေးမဂ္ဂဇင်း(၂၀၁၀)၊ (၂၀၁၁)၊ တောင်ကြီးဂေါက်ကလပ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ မှုခင်းရောင်စဉ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ Flower News ဂျာနယ်၊ အရှေ့ရိုးမ ဂျာနယ်၊ ဖားသား လဖုန်း ကျောင်းတော်ကြီး (၇၅)နှစ်ပြည့် စိန်ရတုမဂ္ဂဇင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်နေ့ အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆)နှင့် ကမ္ဘောဇတိုင်းဂျာနယ် စသည် တို့ တွင် ဝတ္ထုတိုနှင့် ဆောင်းပါး (၅၄)ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည် ။ ယခုအခါ မ/၄၁၈၊ စန္ဒာလမ်း၊ မင်္ဂလာဦးရပ်၊ တောင်ကြီးမြို့ တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာဦးကြည်စိုး (အငြိမ်းစား-ဆေးရုံအုပ်ကြီး၊ စဝ်စံထွန်းဆေးရုံ)မိသားစု နှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည် ။

နှင်း... ဒဏ္ဍာရီ

နှင်းက သူ့လက်ထဲက အမိန့်စာကိုတစ်လှည့်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ ကြရှာတဲ့ သားကြီးနှင့် သားငယ်လေးတို့ရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးတွေကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေမိပါတယ်။ အခု ဒီသားလေးနှစ်ယောက်ကိုရော၊ နှင်းရဲ့ မိခင်ကြီးကိုရော၊ ဆီးချိုနှင့် သွေးတိုးရောဂါသည် ပင်စင် စားဖခင်ကြီးကိုရော၊ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရသေးတဲ့ ညီမလေးကိုပါထားခဲ့ပြီး နယ်စပ်မြို့ကလေးကို သွား ရတော့မှာ ပါ။ ရှမ်းပြည်ရဲ့ ဆောင်းက အရိုးထဲအထိ စိမ့်အောင်အေးနေပေမယ့် နှင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူ လောင်နေပါတယ်။

ဝန်ထမ်းဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ နှစ်ရှည်လများ ရန်သူတွေကြီးစိုး

ခဲ့တဲ့ နယ်စပ်မြို့ကလေး ကို တပ်မတော်က ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ပြီးခါစ ယာယီတိုက်နယ်ဆေးရုံကိုသွားပြီး အလုပ်ဝင်ရမှာ ပါ။ အရင်ကတည်းက နှင်းက အဲဒီမြို့ကလေးရဲ့ post နှင့် ဒီမြို့ကြီးမှာ တွဲဖက်ခန့်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဆိုတော့ သွားရမှာ ပေါ့နော်။

ကိုလတ်(သားတို့ အဖေ)သာ အနားမှာ ရှိလျှင်တော့ ဒီလောက် သောကရောက်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလတ်က အဝေးတစ်နေရာ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေရရှာတာ နှစ်နှစ်တောင် ပြည့်ပါ တော့မယ်။ အရင်တုန်းကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဆေးရုံဖုန်းကို ခေါ်နေကျ။ သူတို့ အဖေဆီကဖုန်း လာလျှင် သားတွေကလည်း ပျော်လို့ ။ နှင်းလက်ထဲကဖုန်းကို ဇွတ်လုပြီး ပြောနေကျ။ အခုတော့ ဖုန်း မလာတာ သုံးပတ်ရှိပြီ။ Exchange အထိသွားပြီး ဆက်ကြည့်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်။ နေမှ ကောင်းရဲ့လား။ ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့် . . . စတဲ့ စိုးရိမ်မှုများက နှင်းရဲ့ ရင်ကို ပိုပြီးပူနေစေပါတယ်။

*

မြန်မာနှင့် တရုတ်ပြည်နယ်စပ်မြို့ကလေးကို နှင်းတို့ အဖွဲ့ ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ တော့ ပူပန်မှု တွေ လျော့ပါးသွားပါပြီ။ တိုက်နယ်ဆရာဝန် မမဆွေနှင့် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေအတွက် လျာထားပေး တဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးက ဈေးနှင့်မဝေးလှတဲ့ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ။ နှင်းတို့ အိမ်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်က တန်းလျားကြီးက ယာယီဆေးရုံ။ နဂို တိုက်နယ်ဆေးရုံက မြို့နှင့် နည်းနည်းလှမ်းပြီး ပြန်ပြင်ရဦးမှာ ပါ။

မမဆွေနှင့် နှင်းက အိမ်ရဲ့ ညာဘက်အခန်း။ အလယ်ကောင်မှာ ဧည့်ခန်းခြားပြီး ဟိုဘက်ခန်း မှာ အငယ်တန်းဝန်ထမ်း ခေါ်နိမိုင်းနှင့်အိမ်။ ကချင်မလေးနှင့် ပလောင်မလေး။ မမဆွေကလည်း နှင်း လိုပါပဲ။ မြို့င

ယ်လေးက တိုက်နယ်ဆရာဝန်ရာထူးနှင့် မြို့ကြီးမှာ တွဲဖက်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ပါ။ မမဆွေခမျာလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သားတွေကို ထားခဲ့ရတာပါ။ ခေါ်နီ မိုင်နှင့် အိမ်တို့ ကတော့ အပျိုတွေမို့ နှင်းတို့ လောက် သောကများ ပုံမပေါ်။

သဘောကောင်းတဲ့ မမဆွေရယ်၊ ရိုးသားပြီး ဆေးရုံအလုပ်ရော၊ အိမ်အလုပ်ပါ သွက်သွက် လက်လက်လုပ်တတ်တဲ့ ခေါ်နီမိုင်တို့ နှင့် နေရတဲ့ အတွက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေသားကျလာပါပြီ။ လူနာနည်းပြီး အရေးတကြီး ခွဲစိတ်ရမည့်လူနာဆိုလျှင် မြို့ကြီးကို ပို့ရတာမို့ အလုပ်မများ လှပါဘူး။ မြို့ကလေးကိုရောက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ မုန်းပေါ်က ရောက်လာတဲ့ မွေးလူနာကိုတော့ မမဆွေနှင့် နှင်းတို့ တစ်တွေ ဗိုက်ခွဲမွေးရပါတယ်။ လူနာရော၊ ကလေးပါ ကျန်းကျန်းမာမာမို့ ပျော် လိုက်ကြတာ။ (ညကြီးမိုးချုပ် ရောက် လာပြီး မြို့ကြီးကိုပို့ဖို့ ကားရှာရ၊ ခရီးက ၁၉ မိုင်ပေမယ့် နှစ်နာ ရှိ၊ သုံးနာရီကြာလျှင် ရေမြွှာပေါက်ပြီးလို့ မွန်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ကလေး။ အဖတ်မတင်မှာ စိုးတဲ့ အတွက် မပြည့်မစုံနှင့်ပဲ မြို့ကလေးမှာ ခွဲကြရတာပါ။) နေ့တိုင်း ဒိုင်နာကားတစ်စီး မြို့ကြီးကို ပြေးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စနေနေ့မနက်တိုင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သောကြာနေ့ညနေမှာ ဌာနဆိုင်ရာ ကားကြိုရို လျှင် အလှည့်ကျ ပြန်လို့ ရကြတာမို့ အဆင်ပြေလာကြပါပြီ။

★

ဒီနေ့ သောကြာနေ့မနက် အဖေ နေမကောင်းတဲ့ အကြောင်း ညီမဆီက ဖုန်းလာတဲ့ အတွက် နှင်း စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က နှင်း ပြန်ပြီးသား။ ဒီတစ်ပတ်ပါ ခွင့်တောင်းရလျှင် အား နာစရာ။ ညပိုင်းမှာ ခေါ်ပုတ်ကင်စားကြရင်း ငိုနေတဲ့ နှင်းရဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိပုံရ

တဲ့ မမဆွေက မေးပါတော့တယ်။

“ဒီနေ့ . . . နှင်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား။ နေကောင်းရဲ့လား။”

နှင်းက မဝံ့မရဲနှင့် . . .

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူးလို့ ဖုန်းလာလို့ ပါ မမ။ ဒီတစ်ပတ်က မမ ပြန်ရမယ့်အလှည့်မို့ ခွင့် တောင်းရမှာ အားနာနေလို့ ပါ”

မမက ပြုံးပြီး . . .

“ရပါတယ် နှင်းရယ် . . . ပြန်ပါ။ မမက နောက်တစ်ပတ်မှ ပြန်မှာပေါ့။ နှင်းအဖေက နေ ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး နှင်းရဲ့ ကလေးတွေကလည်း ငယ်ကြသေးတယ်လေ”

လို့ စာနာစိတ်နှင့် ခွင့်ပြုလိုက်တော့မှ နှင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားပါတော့တယ်။ အိမ်ကိုရောက် တဲ့ အခါမှာ တော့ အဖေက သက်သာနေပါပြီ။ ညီမက . .

“တမြန်နေ့က အဖေ သွေးတော်တော်တက်သွားတယ်။ ဆရာကြီးက အိမ်အထိ လာကြည့်ပေး လို့ တော်ပါသေးတယ်။ ဆေးတွေထပ်ထိုးပေးထားတယ်”

လို့ ဆီးပြီးပြောပါတယ်။ နှင်းကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ အဖေမျက်နှာက အားတက်လာသလို ပြုံးရိပ် သန်းလာပါတယ်။ အမေကလည်း ပြုံးရင်း . .

“သူ့သမီးကြီးလာမှ ပဲ ပြုံးဖော်ရတော့တယ်”

လို့ စကားနာထိုးနေပါသေးတယ်။

စနေနေ့က စိတ်ချမ်းသာစရာလေးက တစ်ရက်ပဲ ခံပါတယ်။ တနင်္ဂ

နွေနေ့ နေ့လယ်မှာ သား နှစ်ယောက်ကို စက်ဘီးနောက်မှာ တင်၊ Exchange အထိသွားပြီး ကိုလတ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းမကိုင်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကိုလတ်နဲ့ တစ်မြို့တည်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နှင်းရဲ့ သူငယ် ချင်း မီးမီးဆီကို ခေါ်ကြည့်ပါတယ်။ ဖုန်းထဲကနေ မီးမီးရဲ့ အသံကိုကြားရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ မီးမီးအသံက တုံ့ဆိုင်း . . . တုံ့ဆိုင်း။

“နှင်းရေ . . . မီးမီး ပြောစရာရှိတယ်။ နှင်း စိတ်အေးအေးထားနော်။ နှင်းရဲ့ မောင်တော် ခြေ လှမ်းပျက်နေတာကြာပြီ။ တို့ က နှင်းစိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ မပြောရဲတာ”

အို . . . နှင်းရဲ့ ရင်တွေ ပူလိုက်တာ။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး နားစွင့်နေတော့ မီးမီးက ဆက်ပြီး-

“အေထွေးကို သိတယ်မဟုတ်လား နှင်း . . . ။ ဈေးနားက အေထွေးလေ။ သူပဲ နှင်းအမျိုး သားကို သွားလို့ ရအောင် လုပ်ပေးတာလေ။ သူတို့ တွဲနေကြတာ ကြာပြီဟဲ့။ အခုတော့ အတူတူ နေနေ ကြပြီလို့ တောင် ကြားတာပဲ”

နှင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ အားမရှိတော့သလို တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားတဲ့ အတွက် ဘေးနားက ကုလားထိုင်ပေါ်ကို အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ရပါတယ်။ ပြီးမှ အသံကိုထိန်း ပြီး . . .

“သေချာရဲ့ လား မီးမီးရယ်”

“သေချာတာပေါ့ နှင်းရဲ့ . . . ဒီမှာ ရောက်နေတဲ့ သူတော်တော်များများ သိနေကြပြီ။ ဟိုတစ် လောက နိုင်ငံခြားသာသနာပြု ဆရာတော်ကြီး ကြွလာတုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်သား အတူတူဆွမ်းကပ်နေတဲ့ ပုံ မီးမီးအမေဆီမှာ ရှိတယ်။ မီးမီး ပုံတွေပို့ရင်း ထည့်ပေးလို

က်တယ်။ နှင်းကို မပြောရက် လို့ သာ မပြောရသေးတာ”

“အေးပါဟယ် . . . တို့ ရဲ့ ကံပဲပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်နှစ် ပတ်လောက်နေရင် တို့ . . . ထပ်ဆက်မယ်နော်။ ဒီကြားထဲမှာ လည်း ထပ်ပြီး စုံစမ်းပေးပါဦး”

မျက်နှာပျက်နေတဲ့ အမေရဲ့ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေတဲ့ သားလေးတွေခမျာလည်း နှုတ်ဆိတ် လို့ ။ ဘာမှ မမေးကြရှာပါဘူး။ အပြန်လမ်းမှာ တော့ စက်ဘီးမနင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ သားအမိတစ်တွေ မြို့ရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်က ဒီဘက်ထိပ်အထိ စက်ဘီးကို တွန်းပြီး ပြန်လာရပါတယ်။ နှင်းရဲ့ မိသားစုကို ဖွင့်မပြောရက်ပေမယ့် အစ်မလိုဖြစ်နေတဲ့ မမဆွေကို တော့ ပြောပြမိပါတယ်။ မမဆွေက သက်ပြင်းချ ပြီး-

“သိပ်ပြီး စိတ်မညစ်ပါနဲ့ နှင်းရယ် . . . မိသားစုနဲ့ ခွဲနေရရင် ယောက်ျားတွေက ဒီလိုဖြစ်တတ် ပါတယ်။ နှင်းနဲ့ က ငယ်ချစ်တွေမဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ဟိုတစ်ယောက်က နှင်းလောက်မလှပါဘူး။ နှင်းက ဒီလောက်ချောတာ။ မသိတဲ့ သူဆိုရင် နှင်းကို အပျိုလို့ တောင် အောက်မေ့မှာ ။ သားတွေ လည်း ရှိနေတာမို့ တစ်နေ့ကျ စိတ်လည်လာမှာ ပါ။”

လို့ လေသံပျော့လေးနှင့် အားပေးပါတယ်။

ဒီလိုနှင့် အဆက်အသွယ်မရတာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။ နှင်းခမျာမှာ တော့ အမေတို့ ရိပ်မိ မှာ လည်း စိုး၊ သားတွေကိုလည်း သနား၊ အလုပ်ကတစ်ဖက်နှင့် ဗျာများ နေရပါတော့တယ်။ သတင်းကြားခါစက ဝမ်းလည်း နည်း၊ ရှက်လည်း ရှက်၊ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေရာက အချိန် နှင့်အမျှ တည်ငြိမ်စပြုလာပါပြီ။ မမဆွေကလည်း နှင်းစိတ်သက်သာရာရအောင် . . .

“ညနေပိုင်းအားတဲ့ အချိန် အိမ်ရှေ့မှာ ကြက်တောင်ရိုက်ရအောင် နှ

င်းရေ . . . ဒီမှာ အားနေ တော့ မမတောင်မှ ဝ လာပြီ”

လို့ ပြောပြီး ညနေတိုင်း ကြက်တောင်ရိုက်၊ ညပိုင်းမှာ Scrabble က စားရင်း အချိန်နှင့် ကုစား ပေးနေပါတယ်။

*

ဒီမြို့ကလေးမှာ ဆေးရုံ၊ ကျောင်းနှင့် ဌာနတိုင်းမှာ ဝန်ထမ်းတွေကို အပြည့်ဖြည့်ထားပါ တယ်။ နေဖို့ အိမ်အလွတ်တွေကလည်း အများကြီး မို့ နှင်းတို့ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ဝန်ထမ်းအိမ် ရာတွေ အများကြီးပါ။ တနင်္လာနေ့တိုင်း တပ်ရင်းမှူးဦးစီးတဲ့ အစည်းအဝေးရှိတဲ့ အတွက် တစ် ပတ် တစ်ခါဆိုကြရပြီး ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း ရင်းနှီးခင်မင်ကြပါတယ်။ အလုပ်လည်း နည်းကြတဲ့ အတွက် . . .

“ဒေါက်တာ . . . ကျွန်တော်တို့ လည်း ကြက်တောင် လာရိုက်မယ် နော်”

လို့ မမဆွေဆီ ခွင့်တောင်းပြီး လာရိုက်ကြပါတယ်။ မှန်မှန်လာက စားလေ့ရှိသူတွေကတော့ ဌာနဆိုင်ရာဦးစီးအရာရှိ နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်လွင်နှင့် ဦးထွေးမောင်။ ကစားပြီးကြလျှင်တော့ ခေါ်နံ မိုင်သုပ် ကျွေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်စားတဲ့ အခါ စားကြ၊ သူတို့ ယူလာတဲ့ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးတွေ စားတဲ့ အခါစားကြ၊ ဖတ်စော(မုန်ညင်းချဉ်ရည်)ချက်တဲ့ နေ့ဆိုလျှင်တော့ ထမင်းပါ ဝင်စားကြပါတယ်။ Scrabble ကစားတဲ့ အခါမှာ လည်း ငြင်းကြခုံကြနှင့် မောင်နှမတွေလိုပဲ ရင်းနှီးလာကြပါ တော့တယ်။

ဘာလိုလိုနှင့် မြို့ကလေးမှာ နှင်းတို့ တာဝန်ကျတာ ခြောက်လကျော် လာပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ မမဆွေတစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို

သင်တန်းသွားတက်ရပါတယ်။ နဂိုကတည်းက သံယောဇဉ်ကြီး တတ်၊ အားငယ်တတ်တဲ့ နှင်းမှာ ပိုပြီး အထီးကျန်သွားသလိုပါပဲ။ ဆေးရုံကို တော့ ဆရာကြီးက တစ် ပတ်ကို နှစ်ရက် နေ့ချင်းပြန် လာပြီး ကြည့်ပေး ပါတယ်။

မမဆွေသွားခါစကတော့ နှင်းတို့ အဖွဲ့ အားမငယ်ရအောင် ဦးကျော် လှိုင်ရော၊ ဦးထွေးမောင်ပါ ညနေတိုင်းလိုလို လာကြပါတယ်။ ကြက် တောင်ရိုက်ဖြစ်လျှင်တော့ မမဆွေအစား ခေါ်နံ့မိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ဖြစ်ဖြစ် မတတ်တတ်နှင့် ဝင်ကစားရပါတယ်။ ဦးကျော်လှိုင်က အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး ခပ်အေး အေးနေတတ်ပါတယ်။ ဦးထွေးမောင်ကတော့ ရာထူးကြောင့်သာ ‘ဦး’တပ်ခေါ်ရပေမယ့် ငယ်ရွယ် ပြီး ဖော်ရွေသွက်လက်ပါတယ်။ နောက် နှစ်လအကြာမှာ တော့ ဦးကျော်လှိုင်က မိသားစုရှိ ရာ မိခင် ဌာန ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်းရပါပြီ။ ကျန်တဲ့ သူတွေမှာ တော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်လို့ ။

နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ တော့ ဦးထွေးမောင်တစ်ယောက်တည်း သစ်ကြားသီးထုပ်ကလေးဆွဲ ပြီး နှင်းတို့ အိမ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ သူကလည်း ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ မပြော။ နှင်းကလည်း စကား မစတဲ့ အတွက် ပါလာတဲ့ သစ်ကြားသီးတွေ ခွဲစား၊ ခဏထိုင် စကားပြောပြီး ပြန်သွားပါတော့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ သုံး၊ လေးရက်တစ်ခါလောက်ပဲ ရောက်လာ။ လာလျှင်လည်း ကြာကြာနေလေ့ မရှိဘဲ Scrabble တစ်ပွဲ လောက်ကစားပြီး ပြန်သွားတတ်ပါတယ်။ မောင်နှမတွေလို ခင်မင်နေကြတာ ကို အသိအမြင် မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ မြို့ကလေးက ခပ်စိမ်းစိမ်း စောင့်ကြည့်နေတာကိုတော့ သတိမထား မိကြဘူးပေါ့ရှင်။

ဒီတစ်ပတ် သားတို့ ဆီအပြန်မှာ လာခဲ့တဲ့ ဧည့်သည် တွေ နှင်းတို့ အိ

မိကို ရောက်လာကြပါ တယ်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် နှင်းရဲ့ ယောက်မနှစ်ယောက် ထိုင်ခိုင်းတာတောင် မထိုင်ဘဲ ဒေါသ တကြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် . . .

“နှင်းနှင်းနော် . . . နင် ဟိုမြို့မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ အကုန်သိတယ်။ ကိုလတ်လည်း သိသွားလို့ တအားဒေါက်နီနေတယ်။ နင်မို့လို့ အရှက်မရှိ ကလေး တွေမျက်နှာမှ မထောက်”

“ဟင် . . . မမထားတို့ ဘာတွေ အထင်လွဲနေတာလဲ။ နှင်းဘာလုပ်လို့လဲ”

အံ့အားတသင့်နဲ့ မေးလိုက်ခါမှ ပိုဆိုးသွားပြီး . . .

“နင် . . . ဟိုမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ နင့်ဘာသာ အသိဆုံးနေမှာ ပေါ့။ အခုမှ ဟန် ဆောင်မနေစမ်းနဲ့ ။ နင့်အကြောင်း တစ်မြို့လုံး သိနေပြီ”

ဆိုပြီး ဆိုလိုက်ပြောလိုက်ကြတာ။ ရေပက်မဝင်အောင်ပါပဲ။ နှင်းက မခံနိုင်လို့ ပြန်ရှင်းပြတာ ကျ နားမဝင်ဘဲ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲ။ စိတ်တိုင်းကျ ပြောဆိုပြီးမှ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်သွားကြပါတော့ တယ်။ နေမကောင်းပေမယ့် နားကောင်းတဲ့ အဖေ ကြားသွားမှာ ပူရ၊ တစ်ဖက်ခန်းကလူတွေ ကြားမှာ ကြောက်ရနှင့် စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ တစ်သက်မှ တစ်ခါ အပြောအဆိုခံရတဲ့ အတွက် ဝမ်းလည်း နည်း၊ ဒေါသလည်း ထွက်၊ ရှက်လည်း ရှက်ပြီး ငိုချလိုက်ပါတော့တယ်။

ပိုဆိုးတာကတော့ အစအဆုံး နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတဲ့ နှင်းရဲ့ ဖေဖေခမျာ စိတ်ထိ ခိုက်ပြီး သွေးတိုးကာ stroke ရသွားပါတော့တယ်။ ဖြစ်ကတည်းက သတိလစ်သွားလိုက်တာ ဆေးရုံ မှာ

သုံးရက်ကြာ ကုသခဲ့ပေမယ့် သတိပြန်မရတော့ဘဲ ဆုံးပါးသွားပါတော့တယ်။

ဖေဖေကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ ဆေးရုံထဲကို ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ ဖုန်းကိုကိုင် လိုက်တော့ မကြားရတာ ကိုးလကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကိုလတ်ရဲ့ အသံ။ ဒေါသတကြီး ဆဲလိုက် ဆူလိုက် စွပ်စွဲ လိုက်တာ နှင်းခမျာ တော်တော်နဲ့ စကားပြန်မပြောနိုင်ပါဘူး။ ပြီးမှ မနည်းအားယူပြီး ...

“ကိုလတ် . . . အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့ ။ နှင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့ ။ နှင်း . . . အဲဒီလို မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး ။ ကိုလတ်သာ ကိုယ့်မိန်းမအပေါ်လည်း သစ္စာမရှိ၊ သားတွေကိုလည်း ပြန်မ ကြည့်ဘဲနဲ့ သူခိုးက လူ . . . လူဟစ်မနေနဲ့ ”

လို့ မခံနိုင်လွန်းတာနဲ့ ပြန်ပြောမိတော့ ကိုလတ်က ဒေါသတကြီး ယုတ်ယုတ်မာမာ ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ် နစ်နစ်နာနာဆဲပြီး ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်ပါတယ်။

ရှက်လွန်း၊ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး။ လောကဓံရဲ့ ရိုက်ချက်က ပြင်းလွန်းလို့ မခံနိုင်တော့တဲ့ အတွက် လုပ်သက်ခွင့် တစ်လတင်ပြီး အိမ်မှာ ပဲ နေလိုက်ပါတော့တယ်။

နှင်းရဲ့ ခွင့်မစေ့ခင်မှာ ပဲ ဦးထွေးမောင်တစ်ယောက် မန္တလေးကို ပြန်ပြောင်းခွင့်ရကြောင်း သတင်းကြားရပါတယ်။ မောင်နှမတွေလို ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြလို့ နှုတ်ဆက်ချင်ပေမယ့် နှင်းမသွား တော့ပါဘူး။ လောကဓံလှိုင်းက နှင်းကိုသာမက ဦးထွေးမောင်ကိုပါ ရိုက်ပုတ်ခဲ့မှာ တော့ သေချာပါ တယ်။

မကြာခင်မှာ ပဲ သင်တန်းပြီးသွားလို့ မမဆွေ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ သတင်းကြားလို့ ထင်ပါရဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲ နှင်းတို့ အိမ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်ဝဲဝဲနဲ့ မမဆွေကို ဆီးကြိုတော့ မမဆွေခမျာလည်း မျက်ရည်တွေ လည်နေရှာပါတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ နှင်းရယ် . . . နှင်းဖေဖေအတွက်လည်း မမစိတ်မကောင်းပါဘူး။ နှင်းဆီမလာခင်ဘဲ ခေါ်နိမ့်ခိုင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ သတင်းတွေလည်း ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ မဟုတ်တမ်းတရမ်း အပြောခံရတဲ့ အတွက် မမဆွေတို့ အားလုံး စိတ်မကောင်းကြပါဘူး။ မာထန်ကလည်း သူများတွေ စွပ်စွဲသလို မဟုတ်ရတဲ့ အကြောင်း မမကို ရှင်းပြကြတယ်။ တကယ်တော့ ရှင်းပြဖို့ တောင် မလိုပါဘူး ကွယ်။ လေးယောက်သား အကြာကြီး အတူတူနေခဲ့ကြတာ။ နှင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိနေတဲ့ ဥစ္စာ။”

နှင်းကတော့ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မချိပြီးကလေးသာ ပြုံးပြမိပါတယ်။ မမဆွေက ဆက် ပြီး . . .

“ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ခက်ပါတယ် နှင်းရယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ချီးမွမ်းဖို့ ကျ ဝန်လေး တတ်ကြသလောက် ကဲ့ရဲ့ အပြစ်တင်ဖို့ ကျ လွယ်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် လူတစ် ဖက်သားမှာ ဘယ်လောက် ထိခိုက်နစ်နာသွားမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားကြဘူး။ ဒါနဲ့ ကလေးတွေအဖေနဲ့ ကော အဆက်အသွယ်ရရဲ့ လား။”

“မရပါဘူး မမရယ် . . . အစကတည်းက အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာ မမအသိပဲ။ သူ့ အစ်မနဲ့ ညီမက လှမ်းသတင်းပို့ပြီး ကုန်းချောလိုက်တော့ သူ့အပြစ်ကို ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး နှင်းကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြီး ဆူလိုက်ပြောလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့”

နှင်းစကားအဆုံးမှာ မမဆွေရဲ့ မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် နီမြန်းသွားပါတယ်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပါလေ နှင်းရယ် . . . သူကများ ပြောရတယ် ရှိသေး။ ငပြူးက ပြဆိုတာ အဲဒါမျိုး ပေါ့”

“နှင်းကတော့ အတိတ်ကံလို့ ပဲ အောက်မေ့ပါတော့မယ် မမရယ် . . . ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ နှိမ့်ချ တဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း မခံနိုင်တော့ပါဘူး။ မေမေဇာတိ အညာက မြို့ကလေးကို ပြောင်းဖို့ ပဲ လျှောက်လိုက်ပါပြီ”

ပြောရင်းနဲ့ နှင်းရဲ့ မျက်ရည်တွေ မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး။ မမဆွေက နှင်းရဲ့ ပခုံးကို အသာပုတ် ပြီး အားပေးနေရာက သတိရလာသလို အမူအရာနဲ့ . . .

“မမ . . . ဒီကိုပြန်မလာခင် မန္တလေးကို ဝင်ခဲ့သေးတယ်။ တူမလေး သဉ္ဇာနဲ့ ဈေးချိုကိုသွား ကြတာ အလယ်ပေါက်မှာ ဦးထွေးမောင်တို့ မိသားစုနဲ့ တွေ့ပါလေရော။ သူ့ခမျာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့ မိန်းမနဲ့ ရော၊ သမီးလေးတွေနဲ့ ပါ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဇွတ်ခေါ်တာနဲ့ အအေးဆိုင်ကို သူ့ကားနဲ့ ပါသွားတယ်။ အအေးသောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ လှပြောလိုက်ကြတာ။ သူ့အမျိုးသမီး ကတော့ ပြုံးပြီး နားပဲထောင်နေတယ်။ ကြည့်ရတာ အေးပြီး သဘောကောင်းပုံပါပဲ။ အပြန်ကျတော့ တူမလေးကတောင် ဝေဖန်နေသေးတယ်။ အန်တီဆွေတို့ ကိုကြည့်ရတာ ပျော်စရာကြီး။ တအားခင် ကြသလိုပဲဆိုပါလား။ မမဆွေကလည်း အဲဒီတုန်းက ဘာမှ မသိသေးတော့ ပျော်တာပေါ့လေ”

စကားကို ခဏရပ်ပြီး မမဆွေက ဧည့်ခံထားတဲ့ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဘေးရွှေ့ပြီး ရေနွေးကြမ်း တစ်ကျိုက်သောက်ပြီးမှ ဆက်ပြောပါတယ်။

“မမဆွေဖြင့် လောကကြီးကို သိပ်မကျေနပ်ချင်ဘူး နှင်းရေ . . . အ

ထင်လွဲခံရသူချင်းအတူတူ သူတို့ ယောက်ျားတွေကျ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး။
ပြုံးလို့ ရွှင်လို့ . . . အိမ်ထောင်ရေးကလည်း သာယာလို့ ။ မိန်းမသားတွေ
ကျ ပိုပြီးအထိနာတယ်ထင်တာပဲ။ မိန်းမသားတွေအပေါ် လောကဓံရဲ့ ရို
က်ချက်က ပိုပြီး ပြင်းထန်လှတယ်ကွယ်”

မမဆွေခမျာ အခုမှ သတင်းကြား လာပြီး နှင်းအစား မခံနိုင်ဖြစ်နေ
ပုံပါပဲ။

“ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းတာက မမဆွေဆိုတော့ တာဝန်မ
ကင်းသလိုပဲ နှင်းရယ် . . . ဪ . . . နှင်းရေ . . . ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ
ထူးဆန်းတဲ့ နိုင်ငံတကာသတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ခဲ့ရ တယ်”

မမဆွေရဲ့ စကားကြားရတော့ နှင်း စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။

“မမတို့ နဲ့ လူမျိုးရော၊ ဘာသာပါခြားတဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံတစ်
ခုမှာ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ရေးဖော
က်ပြန်တယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ မသေမချင်း ခဲနဲ့ ပေါက် သတ်စေဆိုတဲ့ ပြ
စ်ဒဏ်ချထားတာကို အယူခံဝင်တဲ့ သတင်းကွဲ့။ အဲဒီနိုင်ငံမှာ အမျိုးသား
တွေကျ တော့ တတ်နိုင်လျှင် မိန်းမ လေးယောက်ယူလို့ ရပေမယ့် မိန်းမ
တွေကျတော့ သေဒဏ်ပေးမလို့ တဲ့ နှင်း ရဲ့ ။ မတရားလိုက်တာ”

“ဟင် . . . အံ့ဩစရာကြီးနော်။ အခုအချိန်အထိ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရှိ
သေးသလား မမ”

“ဟုတ်တယ် နှင်းရေ . . . အဲဒီအမျိုးသမီးသာ အယူခံရှုံးရင် ခဲနဲ့ ပေါ
က်ပြီး အသတ်ခံရမှာ ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးက အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခါ
တည်းပဲ သေရမှာ ။ ဒီမှာ ကျ ခဲနဲ့ အပေါက်ခံရတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်
မှာ လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူတစ်ပါးအတွက်လည်း အကျိုးယုတ်တဲ့ စကား
ကို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရမ်းသန်းပြီး မတရားပြောကြတဲ့ အတွက် လူမသေပေမ

ယ့် အရမ်းနစ်နာရတာပေါ့ကွယ်”

“နှင်းကတော့ အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးရှိခဲ့ရင် ဒီဘဝမှာ ဒီလောက် နဲ့ ပဲကျေပါစေ။ မေမေ တို့ မြို့ကိုလည်း မြန်မြန်ပြောင်းရပါစေလို့ ပဲ ဘုရားမှာ နေ့တိုင်းဆုတောင်းနေပါတယ် မမရယ်”

လို့ အားတင်းပြီး ပြောနေရပေမယ့် နှင်းရဲ့ အသံက တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်သွားပါတော့တယ်။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ မတ်လ ။၂၀၁၅

*

စက်ဘီးကလေး

•စိတ်ရင်းကောင်းသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင်
စိတ်ဆတ်ကာ ဒေါသကြီး၏။
ထိုဒေါသကြောင့်ပင် ဆွေ စက်ဘီးစီးတတ်ပြီး
တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဖေဖေလက်အောက်က
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အလစ်တွင် ရန်ပြုသည့်အတွက်
နောက်စေ့တွင် ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံတက်ရသည် ။
ဦးခေါင်းခွံအက်သွားသည် ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြီး
•ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်။
သမီး ဒီထက်ပိုကြိုးစားမယ်နော်။
မန္တလေးကိုပြန်ရင် စက်ဘီးကလေးကို ယူသွားမယ်။
အခုလည်း သမီး စီးကြည့်မယ်နော် ဖေဖေ။
ပြောပြောဆိုဆို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်
စက်ဘီးကလေးကို စီးကြည့်ပါသည် ။
ပေါ့ပါးစွာဖြင့် စီးလို့ ကောင်းလှသည် ။
ဆွေ စီးနေသည် ကို တစ်အိမ်သားလုံး

ပြီးပြီး ထွက်ကြည့်နေကြသည်။ ။

•ဖေဖေ မရှိတော့သော်လည်း

ဆွေ့ကို ဖေဖေ ဆုချခဲ့သော

ဆွေ အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးလှသော

“စက်ဘီးကလေး” က ဖေဖေကိုယ်စား

ဆွေ့ထံမှာ ရှိနေပါသေးသည်။ ။

စက်ဘီးကလေး

ဆွေ လေးတန်းအောင်သောနှစ်တွင် စက်ဘီးစီး စ၍ သင်ဖြစ်သည်။ ။ ဆွေနှင့်ထွေးထွေးက အိမ် ချင်းကပ်လျက်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တစ် လှည့်စီ ထိန်းပေးရင်း စက်ဘီးစီးသင်ရန် တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ခက်သည် က ထွေးထွေးတို့ အိမ်က စက်ဘီးက မိန်းမစီး။ ဆွေ့ဖေဖေ၏ ဘီးက ယော ကျားစီးဖြစ်၍ ဘားတန်းနှင့်။ ပိုပြီးကြီး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းပြီး သင်ကြမည်။

“မေမေ . . . သမီးနဲ့ ထွေးထွေး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စက်ဘီးစီး သင်ကြမလို့ . . . ပေးသင် နော်”

“သင်ချင်သင်ကြလေ။ ဒါပေမဲ့ ထွေးထွေးက ပိုကြီးတော့ သမီး ကိုင် ပေးနိုင်ပါ့မလား။နောက် ပြီး ကိုယ့်အိမ်က ဘီးနဲ့ ပဲ ကိုယ်သင်ရမယ်နော် ။ စသင်မှာ ဆိုတော့ လဲမှာ သေချာတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်စက်ဘီးပျက်ရင် ကိစ္စမရှိဘူး သမီးရဲ့ ”

တစ်ခါတည်း သတိပေးပါသည်။ ။ သည် လိုနှင့် ဆွေ့တို့ စက်ဘီးစီးသ

င်ဖြစ်ကြသည်။ ။ ထွေးထွေး စီးရသည့်အလှည့်တွင် ဆွေက ဖင်ထိုင်ခုံကို ကိုင်ပြီး တောက်လျှောက်ပြေးလိုက်သည်။ ။

ဆွေ့အလှည့်ကျလျှင်တော့ ဘားတန်းကခံနေသည့်အတွက် ခါးက စောင်း။ ဂျောက်ဂျက် ဂျောက်ဂျက်နှင့် ပတ်လည်နင်း၍ မရ။ အရှိန်နည်း နည်းရသည် နှင့် ထွေးထွေးက လွှတ်လိုက်တော့ သည်။ ။ လက်ကိုင်ယမ်း ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ပစ်လဲတော့သည်။ ။ လက်တွေ၊ ဒူးတွေ ပွန်းပြီး သွေးထွက် လာသည့်အတွက် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရသည်။ ။

ထွေးထွေးကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဆက်စီးရင်း တစ်ရက်တည်းနှင့် စီးတတ်သွားပါ တော့၏။ စိတ်ထဲတွင် မခံချင်။ ညရောက်သော အခါ ဖေဖေ့ကို ပြောပြမိသည်။ ။ ဖေဖေက ရယ်၍ . . .

“မပူနဲ့ သမီး . . . မနက်ဖြန် စနေနေ့ ဖေဖေအားတယ်။ သမီးကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ တတ် အောင် ဖေဖေ့ကိုယ်တိုင် သင်ပေးမယ်”

ဟု ကတိပေးသောအခါမှ အားတက်သွားပြီး အိပ်ပျော်တော့သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မနက် နံနက်စာစားပြီးသည် နှင့် ဖေဖေက စက်ဘီးကိုထုတ် လာပြီး လမ်းပေါ် ရောက်သည် နှင့် . . .

“သမီး . . . စက်ဘီးပေါ်တက် . . . ဖင်ထိုင်ခုံပေါ် တည့်တည့်ထိုင်”

“ဟင် . . . ကြားထိုးစီးရမှာ မဟုတ်ဘူး လား ဖေဖေ”

ဟု ကြောက်စိတ်နှင့် စောဒကတက်ကြည့်တော့ ဖေဖေက-

“မကြောက်နဲ့ သမီးအရပ်ကရှည်တော့ ခြေနင်းကွင်းကို မီတယ်။ လက်ကိုင်ကို တည့်တည့် ထား။ မယမ်းစေနဲ့ ၊ ခါးမစောင်းစေနဲ့ ။ ရှေ့ကိုပဲကြည့်။ ပတ်လည်နင်း . . . ဖေဖေ့သမီး တစ်ခါတည်း နဲ့ စီးတတ်စေရမယ်”

ဟု တည်ကြည်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အတွက် အားတက်သွားကာ ဖေဖေခိုင်းသည့် အတိုင်း နင်းတော့သည်။ ။ ဖေဖေက ပြေးလိုက်ရင်း ဖင်ထိုင်ခုံကို ထိန်းပေးသည်။ ။ သည် လိုနှင့် လက် ကိုင်ငြိမ် လာပြီး ဟန်နိုင်လာသည် နှင့်-

“ရပြီ သမီး . . . မှန်မှန်နင်းသွားတော့”

ဟု အမိန့်ပေးသည့်လေသံနှင့်ပြောကာ ဆွေ့ကျောကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တော့ သည် ။

မန္တလေးနန်းတော်ထဲရှိ အကျဉ်းဦးစီးဌာနဝင်းက ကျယ်ကြီး လူရှင်း သည့်အတွက် အဆင်ပြေ လှသည်။ ။ ဆွေ့ခမျာ ကြောက်ရွံ့စွာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ နင်းသွားရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် လမ်း ဘေးရှိ ရေတွင်းကြီး၌ ရေချိုးနေကြသည့်လူများကို တွေ့သဖြင့် ဘရိတ်အုပ်ထည့်လိုက်ရာ လမ်းဘေး သို့ လဲကျတော့သည်။ ။

ဖေဖေက နောက်မှ ပြေးလိုက် လာပြီး အလွန်ကျေနပ်စွာဖြင့်-

“ရပြီ . . . သမီး စက်ဘီးစီးတတ်သွားပြီ။ ဒီတစ်ခါ အဆင်းပါတတ်အောင် သင်ပေးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ပြန်ထူပေးပြီး ပထမအကြိမ်ကအတိုင်း ပြန်စီးစေပါသည်။ ။ အိမ်နားသို့ရောက်ခါနီး လျှင် နောက်မှ ပြန်ထိန်းပြီး-

“သမီး . . . အရှိန်လျှော့ . . . ဘရိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းအုပ်”

ဟု ဆိုကာ အဆင်းပါတတ်အောင် သင်ပေးပါသည်။ ။ ထိုနေ့က ဖေဖေပြောသည့်အတိုင်း ဆွေ့ စက်ဘီးစီးတတ်သွားပါပြီ။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်မရောက်မီမှာ ပင် ဆွေ့က-

“ဖေဖေ . . . သမီးကို မိန်းမစီးစက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ပေးနော်”

ဟု ပူဆာလိုက်သောအခါ ဖေဖေက ဆွေခေါင်းကို လက်ဖဝါးဖြင့်ပု
တိကာ နှစ်သိမ့်ရင်း-

“အေးပါ . . . သမီးရယ်”

ဟု ပြောသည့်အတွက် နောက်ထပ် မပူဆာဖြစ်တော့ပါ။ ဖေဖေလ
စာနှင့် သားသမီးသုံးယောက် စလုံးကို မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ အကောင်းဆုံး
ကျောင်းများ တွင် မဖြစ်ဖြစ်အောင်ထားမှန်း ဆွေသိနေသော ကြောင့်ပင်
။ ဖေဖေသည် မန္တလေး စံပြအကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ထောင်မှူးတစ်ယောက်
ဖြစ်၏။ စကား နည်းပြီး အနေတည်၏။ စိတ်ရင်းကောင်းသော်လည်း
တစ်ခါတစ်ရံတွင် စိတ်ဆတ်ကာ ဒေါသကြီး ၏။ ထိုဒေါသကြောင့်ပင်
ဆွေစက်ဘီးစီးတတ်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဖေဖေလက်အောက်က
ဝန် ထမ်းတစ်ဦးက အလစ်တွင် ရန်ပြုသည့်အတွက် နောက်စေ့တွင် ဒ
ဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံတက်ရသည် ။ ဦးခေါင်းခွဲအက်သွားသည် ဟု ဆရာဝ
န်ကြီးကပြောပြီး ဆေးရုံတွင် တစ်ပတ်ခန့်တက်ရပြီးမှ ဆင်းခွင့် ရပါသ
ည် ။

နောက် နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ နံနက်စောစော အိပ်ရာထဲတွင် ပင်
ဖေဖေ ကောင်းစွာသတိ မရသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ထပ်တက်ရပြန်သည် ။ ထ
ပ်မဖြစ်တော့သည့်အတွက် တစ်ပတ်အကြာတွင် အိမ် ပြန်ခွင့်ရပါသည် ။

မကြာမီ တောင်ငူအကျဉ်းဦးစီးဌာနသို့ ဖေဖေပြောင်းရသည် ။ ဆွေ
တို့ လည်း မန္တလေး စိန့်ဂျိုး ဇက်ကွန်ဗင့်မှ တောင်ငူ စိန့်ဂျိုးဇက်ကွန်ဗင့်
သို့ ပြောင်းရလေပြီ။ မကြာမီ ကျောင်းကြီးဖွင့်၍ ဆွေ အစ်ကိုက ခြောက်
တန်း၊ ဆွေကငါးတန်း၊ ညီမငယ်က သုံးတန်း၊ တစ်ကျောင်းတည်း
တက်ကြရ သည် ။

ဆွေတို့ အိမ်နှင့် ကျောင်းက တစ်ပြခွဲခန့်သာဝေး၏။ လမ်းလျှောက်

သွား၍ ရသည် ။ နေ့လယ် ထမင်းကိုလည်း အိမ်ပြန်စားနိုင်သည် ။ သူငယ်ချင်းများ နှင့်အတူတူ ကျောင်းသွားရသည့်အတွက် စက်ဘီးဝယ်ပေးရန် ဖေဖေ့ကို ထပ်မံ မပူဆာဖြစ်တော့ပါ။

ဖေဖေသည် အခြားအချိန်များ တွင် နေကောင်းနေသော်လည်း မနက်အိပ်ရာထချိန်တွင် သတိ ကောင်းကောင်း မရသလိုမျိုး။ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်ခန့်ဖြစ်တတ်သည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် မေမေက ကော်ဖီမတ်ခွက်ကြီးတစ်ခွက်ကို ဖေဖေ့ကို ဇွတ်ထူပြီး တိုက်လိုက်လျှင် ဖေဖေ့ခမျာ ကော်ဖီတစ်ခွက် လုံး သောက်ပြီးသောအခါ သတိရ လာလေသည် ။

စောစောပိုင်းတွင် ပယောဂဟု ထင်ကြသဖြင့် ဆရာအမျိုးမျိုးနှင့် ကုသကြသည် ။ မသက်သော သောအခါမှ ဆွေ ခုနစ်တန်းဖြေပြီးသောနှစ်ကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံ ကြီးသို့ သွားပြကြသည် ။

၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဖေဖေတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သို့သော် ဖေဖေရော၊ မေမေပါ မျက်နှာမကောင်းကြ။ မောင်နှမသုံးယောက်သား ပိုင်းပြီးမေးတော့မှ -

“ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားပြပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ခိုင်းတာ။ မရိုက်ခင်ညမှာ သမီးတို့ အဖေက ည ၁၀ နာရီ ကတည်းက အစာမစားရတော့ဘူး။ နောက်နေ့မနက်ကျ ဓာတ်မှန်ရိုက်တဲ့ ဆရာက အကြောထဲကို ဆေးသွင်းနေတုန်း သမီးတို့ အဖေက ကောင်းကောင်း သတိမရတော့ လက်ကို ရုန်းပစ်လိုက်တာ ဆေးထိုးပိုက်ကြီးက ကြမ်းပေါ်လွင့်ကျသွားရော”

“မေမေက ဖေဖေ့လက်ကို ထိန်းပေးမထားဘူးလားဟင်”

“မေမေက အခန်းအပြင်မှာ စောင့်နေရတာလေ”

“အဲဒီတော့ ဆေးတွေ ထပ်တိုးရမှာ ပေါ့နော် . . . မေမေ”

ဟု သိချင်ဇောဖြင့် ဆွေက မေးမိတော့ မေမေက စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းကို အသာယမ်းပြီး-

“မထိုးရပါဘူး သမီးရယ် . . . အဲဒီဆရာက စိတ်ဆိုးပြီး နောက်တစ်လနေမှ ပြန်လာခဲ့တော့ ဓာတ်မှန်ဆရာဝန်ကြီးက မနက်ဖြန်ကစပြီး ခွင့်တစ်လယူတော့မှာ ။ ဒီနေ့ ရိုက်လို့ မရတော့ဘူးလို့ ပြော တာနဲ့ မေမေတို့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပြန်လာကြတာ”

ဟု ရှင်းပြပါသည် ။ ကိုကိုက-

“ဒါဆို နောက်တစ်လနေရင် ထပ်သွားရမှာ ပေါ့နော် မေမေ”

ဟု မေးသောအခါ ဖေဖေက အားလျှော့သောလေသံဖြင့်-

“မသွားချင်တော့ပါဘူး သားရယ်”

ဆိုသည့်အတွက် နောက်ထပ် မမေးရဲကြတော့ပါ။ သည် လိုနှင့် ရန်ကုန်သို့ ထပ်ပြီးမသွားဖြစ် တော့သကဲ့သို့ ဖေဖေတွင် မည်သည့်ရောဂါရှိမှန်းလည်း မသိရတော့ပါ။

ဆွေ ကိုးတန်းတက်ခါနီးတွင် မေမေက ဆွေ့ကို မန္တလေး Auxillium Convent ကျောင်းသို့ ပြောင်းပြီးတက်စေပါသည် ။ တောင်ငူမြို့တွင် ဖေဖေတာဝန်ကျသည် မှာ လေးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်၍ အခြားမြို့သို့ ပြောင်းရမည်စိုးသဖြင့် ကြိုတင်ကာ ကျောင်းကောင်းကောင်း သို့သွားတက်စေခြင်းပင်။ မေမေအတွေးမှန်ပါသည် ။ ကျောင်းကြီးဖွင့်ပြီး၍ နှစ်လအကြာတွင် မုံရွာအကျဉ်းဦးစီးဌာနသို့ ဖေဖေ ပြောင်းရသည် ။ ကျွန်မ၏ အစ်ကို ၁၀ တန်းကျောင်းသားနှင့် ညီမဖြစ်သူ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူတို့ ပါ မုံရွာ အ.ထ.က သို့ ကျောင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ပြောင်းကြရ

တော့သည်။ ။

သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ခရစ္စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ဆွေအမေကြီး(မေ မေအမေ)နှင့် ဆွေတို့ နှစ်ယောက်သား မီးရထားဖြင့် မုံရွာသို့ လိုက်သွားကြသည်။ ။ ဘူတာသို့ မိသား တစ်စုလုံး ပျော်ရွှင်စွာ လာကြိုကြ၏။

ခရစ္စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဘူတာမှ အိမ်သို့ရောက်သည် နှင့် ဖေဖေက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆွေ့လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားရင်း-

“လာ . . သမီး၊ သမီးကို ဖေဖေပြစရာရှိတယ်။ ဖေဖေသမီးက မန္တလေးမှာ လည်း အတန်းထဲ မှာ ပထမရလို့ ဖေဖေ ဆုချမလို့။ ”

ဆွေ့မှာ ရင်ခုန်စွာ ဖေဖေနောက်သို့ လိုက်သွားရပါသည်။ ။ ဖေဖေက ဖုံးထားသော ပုဆိုး ဟောင်းကိုဖယ်ပြီး-

“ဒါ . . . သမီးအတွက် ဖေဖေဝယ်ပေးတာ”

ဟု ဆိုကာ ညွှန်ပြသည့်အတွက် ကြည့်လိုက်တော့ ရာလေး (Releigh) မိန်းမစီးစက်ဘီး ကလေး။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘားတန်းကအဖြောင့်။ ပုံသွက်သွက်၊ ဆွေ့မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက် ရည်များ ပင် လည်လာသည်။ ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ် . . . သမီး ဒီထက် ပိုကြိုးစားမယ်နော် ။ မန္တလေးကိုပြန်ရင် စက်ဘီးကလေးကို ယူသွားမယ်။ အခုလည်း သမီး စီးကြည့်မယ်နော် ဖေဖေ”

ပြောပြောဆိုဆို ပျော်ရွှင်စွာ စက်ဘီးလေးကို စီးကြည့်ပါသည်။ ။ ပေါ့ပါးစွာ စီးလို့ ကောင်းလှ သည်။ ။ ဆွေ့ စီးနေသည် ကို တစ်အိမ်သားလုံး

ပြီးပြီးထွက်ကြည့်နေကြသည့်အတွက် ဆွေကလက်ပြ ပြီး ဈေးအထိ စီးသွားခဲ့ပါ၏။

ထိုညက ဆွေ ကောင်းစွာအိပ်မပျော်။ မနက်စောစော နိုး လာပြီး စက်ဘီးကလေးကို ကြည့်ချင် လာသည့်အတွက် နောက်ဖေးခန်းသို့ အသာသွားပြီးကြည့်မိသည် ။ အံ့ဩစရာပါ။ စက်ဘီးကလေးနား တွင် ဖေဖေရောက်နေသည် ။ လက်ထဲမှာ လည်း အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုကိုင်လို့ ။ ဖုန်သုတ်ရင်း စက်ဘီး ကလေးကို လှည့်ပတ်ပြီး ကြည်နူးစွာကြည့်နေသော ဖေဖေ။ ထိုနေ့က သတိကောင်းနေသော ဖေဖေ။

“သမီး . . . ဖေဖေက သမီးလာရင် အံ့ဩသွားအောင် ကြိုပြီးဝယ်ထားတာ။ စက်ဘီးကလေး ကို နေ့တိုင်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ”

ဟု အနားသို့လျှောက်လာရင်း မေမေက ပြောပြသည် ။

ထိုနေ့နံနက်က မေမေကြော်သော ထမင်းကြော်သည် အကောင်းဆုံး ။ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီ သည် ဆွေ့တစ်သက်တာအတွက် အချို့ဆုံး။

ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဖေဖေရော၊ မေမေပါ ပျော်တပြုံးပြုံး။ မေမေက ဆွေကြိုက်သည့် ဟင်းများကို အမျိုးမျိုးချက်ကျွေးသည် ။ မုံရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှ တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို လိုက်ဖူးကြ သည် ။ ထိုနှစ် ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်များ သည် ဆွေ့ဘဝတွင် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး နေ့ရက်များ ဖြစ်ကြပေတော့သည် ။

ပျော်စရာကောင်းသောရက်များကား တိုတောင်းလှ၏။ ကျောင်းဖွင့်ခါနီးသည် နှင့် ပြန်ရတော့ မည်။ ဘူတာသို့ တစ်အိမ်သားလုံး လိုက်ပို့ကြသည် ။ စက်ဘီးကလေးကို မပွန်းအောင် စက္ကူများ ဖြင့် ပတ်၊ ကြိုးများ တုပ်လျက် မီးရထားတွဲထောင့်တွင် တင်ပေးကြ၏။ ရထားထွက်ချိန်တွင် မျက်ရည် ဝေ့သောအပြုံးဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ ပြနေသော ဖေဖေလှုပ်

ရှားမှုကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ရခြင်းဟု ထိုစဉ်က ဆွေမသိခဲ့ပါချေ။

၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်၊ ည ၁၀ နာရီ။ မန္တလေး၏ ဆောင်းညက အေးလှသည် ။ ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်ခန်းတွင် မီးလှိုင်း၊ ထန်းပင်မြစ် ဖုတ်စားရင်း စာကျက်နေစဉ် အိပ်ငိုက်သွားပြီး မီးဖိုဘက်သို့ လက်ထောက်လျက် လဲကျသည် ။ တော်ပါသေး၏။ မီးက အရှိန်သေနေပြီဖြစ်၍ ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးမားမားမရ။ အမေကြီးက နိမိတ်မကောင်းဟု ဆိုကာ ဆွေ့ကို ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ သတိပေးသည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၁ နာရီတွင် ကြေးနန်းရ၏။ ဖေဖေ သတိမရတော့သဖြင့် ဆေးရုံတင် ထားရကြောင်း၊ အမြန်လိုက်လာရန် အကြောင်းကြားသည့် ကြေးနန်း။ အမေကြီးနှင့်ဆွေတို့ ညနေ ရထားဖြင့် မုံရွာသို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ လိုက်သွားကြရပါသည် ။

ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် ဖေဖေကို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် နေသကဲ့သို့ တွေ့ရသည် ။ ခေါ်သော် လည်း မထူး။ လှုပ်နှိုးသော်လည်း မနိုး။ နှာခေါင်းပိုက်၊ ဆေးသွင်းသည့်ပိုက်၊ ဆီးပိုက်များ ဖြင့် တွေ့ရ သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း။

လူနာလာမေးသည့် လူကြီးသူမများက ခုနစ်ရက် သတိလစ်ပြီးလျှင် သတိပြန်လည်တတ် သည် ဟု အားပေးကြသဖြင့် ဆွေအကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် အဖြူခံပေါ်တွင် ဘောလုံးအနက်ကလေးများ ပါသော ဝတ်စုံကို ဖေဖေသတိရလာသည့်နေ့မှ ဝတ်မည်ဟု သီးခြားချန်ထားသည် ။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအားလုံး ဂရုစိုက်ကာ ကုသပေးကြပါသည် ။ သို့ သော် ဖေဖေအခြေအနေမှာ တိုးတက်ဟန်မရှိ ။ ဖေဖေလူနာမှတ်တမ်းပေါ်တွင် Brain Tumour ဟု ရေးထားသည် ကို ဆွေဖတ်ရသည် ။ ဆွေနားလည်သလောက် ဖေဖေ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင်

ကင်ဆာ အကျိတ်ရှိနေသည် ဟု ယူဆရကြောင်း လူနာ၏ မှတ်တမ်းတွင် ရေးထားခြင်းဖြစ်ရာ အရေးကြီးသည့် ရောဂါမှန်းတော့ သိနေပါသည်။

။

အားလုံး ဝိုင်းဝန်းကုသပြုစုနေသည့်ကြားမှ ဖေဖေသည် စတင်သတိလစ်သောနေ့မှ ခုနစ်ရက် ပြည့်သောနေ့ ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်၊ နံနက် ၅ နာရီတွင် ကွယ်လွန်သွားပါတော့သည်။ ။ ဆွေ့ခမျာ . .

“သူများ တွေပြောတော့ ခုနစ်ရက်ပြည့်လျှင် ပြန်သတိရမယ်ဆို . . . ပြန်ကောင်းသွားမှာ ဆို . . . အခုတော့ . . .”

ဟု ပြောရင်း ချုံးပွဲချငိုမိပါတော့သည်။ ။

မန္တလေး၊ ရန်ကုန်က ဆွေမျိုးများ ၊ တောင်ငူက မိတ်ဆွေများ ပါ စိတ်မကောင်းစွာ၊ မယုံကြည် နိုင်စွာ ရောက်လာကြသည်။ ။ ဖေဖေသည် ကျန်သောအချိန်များ တွင် လူကောင်းပကတိဖြစ်နေသည့် အတွက် ဖေဖေတွင် ရောဂါရှိနေခြင်းကို အချို့သူများက မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

မုံရွာသို့ရောက်သည် မှာ ခြောက်လမပြည့်သေးသော်လည်း ဖေဖေ့ဈာပနကို အကျဉ်းဦးစီးဌာန မှ ဝန်ထမ်းများ ၊ မိသားစုဝင်များ ၊ အ.ထ.က(၁)မှ ဆရာ၊ ဆရာမများ ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ၊ ဆွေမျိုးများက ဆွေတို့ မိသားစုအပေါ် ကရုဏာသက်စွာ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြလေသည်။ ။

ဖေဖေဆုံးပြီး ခုနစ်ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပင် ဆွေ တို့ မိသားစုစုလုံး ဖေဖေ နောက်ဆုံးခေါင်းချခဲ့သည့်အိမ်နှင့် ဖေဖေ့ကို ဝမ်းနည်းတသစွာ ခွဲခွာခဲ့ရပြီး မန္တလေးမြို့ရှိ မေမေ၏ အမေ့အိမ်သို့ ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ကြရ

ပါပြီ။

၁၉၆၆ ခုနှစ်သည် ဆွေတို့ မိသားစုအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော နှစ်ဖြစ်ပေသည် ။ ဆွေ့ အစ်ကိုခမျာ တစ်နှစ်ထဲမှာ ပင် ကျောင်းနှစ်ကျောင်းပြောင်းရ၊ စာမေးပွဲဖြေရန် တစ်လကျော်အလိုတွင် ဖေဖေကဆုံး။ မန္တလေးသို့ပြန်ပြောင်း၊ ကျောင်းလည်း မတက်ရ။ ကျူရှင် ဆို ဝေလာဝေး။ ၁၀ တန်းစာ မေးပွဲကြီးနီးတော့ မုံရွာသို့ပြန်ဖြေ. . . စသဖြင့် လောကဓံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ကို အဆိုးဝါးဆုံး ခံစားခဲ့ရရှာ ပါသည် ။

ယခုတော့ ဖေဖေကွယ်လွန်ခဲ့သည် မှာ ၄၈ နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဖေဖေမ ရှိတော့သော်လည်း ဆွေ့ ကို ဖေဖေဆုချခဲ့သော၊ ဆွေ့ အလွန်သံယောဇဉ် ကြီးလှသော ‘စက်ဘီးကလေး’က ဖေဖေကိုယ်စား ဆွေ့ထံမှာ ရှိနေပါ သေးသည် ။ ဆွေ့အသက်ပင် ၆၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် စက်ဘီး မစီးဖြစ် တော့ပါ။

သို့သော် စက်ဘီးကလေး ပျက်စီးမသွားစေရန် တာယာများကို လေ ထိုး၊ သေသေချာချာထုပ် ပိုးပြီး မန္တလေးက ဆွေ့အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် စ က်ဘီးကလေးကို ပက်လက်လှန်၊ ဘီးများကို လေထဲ တွင် ထား၍ သိမ်း ထား လိုက်လေပြီ။

မည်သည့်အရာမှ မတည်မြဲသော်လည်း ဖေဖေနှင့်စက်ဘီးကလေး က ဆွေ့အသက်ရှင်နေ သရွေ့ ဆွေ့ရင်ထဲတွင် ထာဝစဉ်ရှိနေကြမှာ အ သေအချာပါ။

ဇွန်လ၊ ရပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ၂၀၁၆

